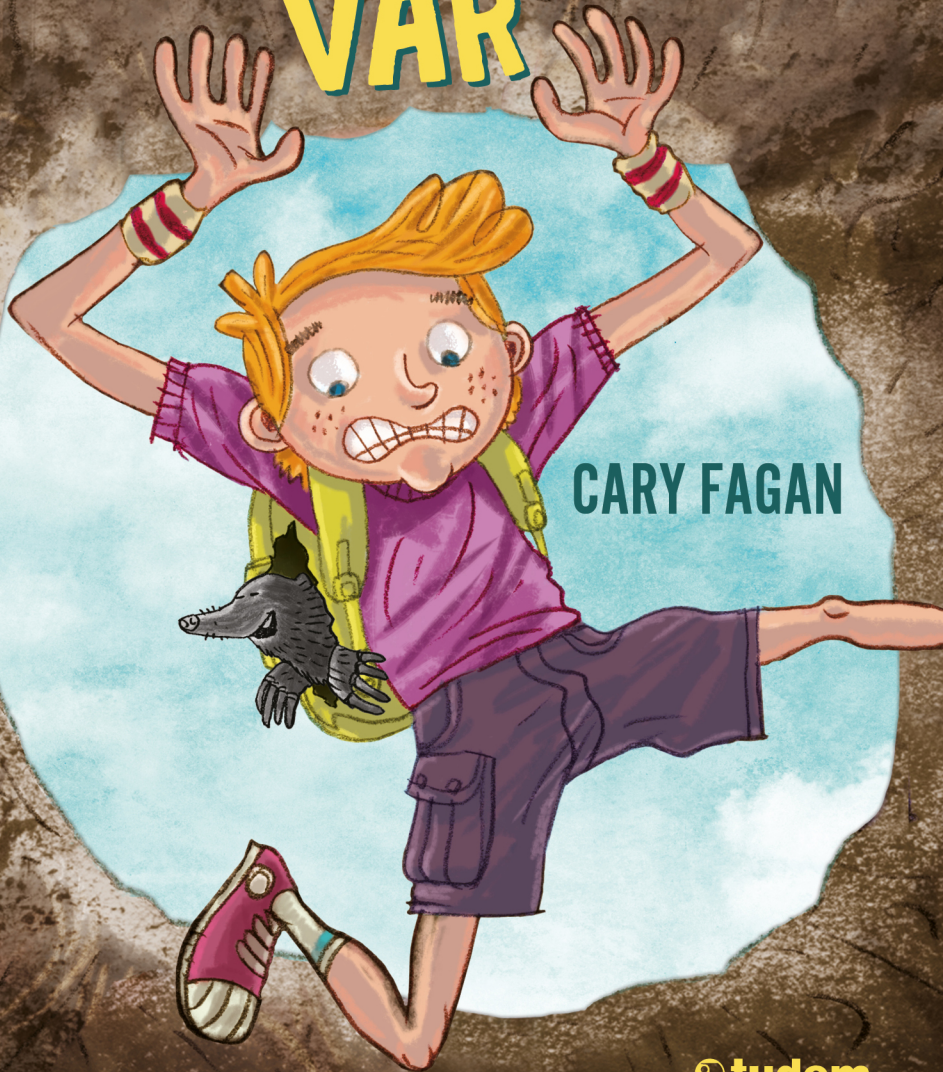

BU İŞTE BİR KÖSTEBEK VAR

CARY FAGAN

**BU İŞTE BİR
KÖSTEBEK
VAR**

BU İŞTE BİR KÖSTEBEK VAR

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2013, Cary Fagan
resim hakları © 2013, Milan Pavlovic

İlk baskı 2013 yılında Kanada'da *Danny, who fell in a hole* adıyla
Groundwood Books Limited tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Cary Fagan
RESİMLEYEN: Milan Pavlovic
TÜRKÇELEŞTİREN: İpek Güneş Çıgay
EDİTÖR: Irmak Ertaş
DÜZELTİ: Burhan Düzçay
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-418-1
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

BU İŞTE BİR KÖSTEBEK VAR

CARY FAGAN

Cary Fagan

1957 yılında Toronto'da dünyaya gelen Cary Fagan, Toronto Üniversitesi'nde eğitimini tamamladıktan sonra çeşitli dergi ve gazetelerde editör ve yazar olarak çalıştı. Yazdığı ilk çocuk kitabı, 1998 yılında yayımlandı. O günden bu yana, onlarca saygıdeğer ve uluslararası ödüle layık görüldü. Yetişkin ve çocuk edebiyatına pek çok eser kazandıran yazarın eserleri, ondan fazla dile çevrildi. Günümüzde, ailesiyle birlikte Toronto'da yaşamakta, Çocuk Edebiyatı alanında dersler vermektedir.

Tudem Yayınları'ndan Çıkan Kitapları:

Şapkada Eriyen Bay Karp (*roman*)

Dünyanın En Komik Adamı (*roman*)

Aslan Firarda (*roman*)

Yalnız Kurt ile Vızvız: Denizaltı Macerası (*roman*)

Yalnız Kurt ile Vızvız: Müzik Macerası (*roman*)

Bu İşte Bir Köstebek Var (*roman*)

Uçanbalık Yayınları'ndan Çıkan Kitapları:

Küçük Mavi Sandalye (*resimli kitap*)

Milan Pavlovic

Çizimleri, süslemeleri, resimleri ve çizgi romanları uluslararası çapta yayımlanan ve sergilenen bir illüstratör ve grafik sanatçısı olan Milan Pavlovic, OCAD Üniversitesi'nde öğretmenlik yapmakta ve ailesiyle birlikte Toronto'da yaşamaktadır.

Paul Lowry için,
çocukluk arkadaşım, rakibim, esin kaynağım

~ 1 ~

BÜYÜK HABER

“GERÇEKTEN ENDİŞELENECEK BİR ŞEY DEĞİL,” dedi Danny’nin annesi.

“Bunu bir macera olarak düşün,” dedi Danny’nin babası. “Hayat dediğin de böyle değil mi zaten? Sürprizlerle dolu.”

Danny ve ağabeyi Doug, salondaki ikiz koltuklarda oturuyorlardı. Etraflarında karton koliler vardı. Eşyalarıyla dolu koliler: kitaplar, çerçevesiz resimler, ayakkabılar ve beyzbol eldivenleri.

O kutular sabahleyin orada değildi.

Doug sandalyesine gömülmüş, ukulelesini tıngırdatıyordu. Fakat Danny, baston yutmuş gibi dimdik oturuyordu. Oturduğu koltuk vahşi bir atmış ve aniden şahlanacakmış gibi kolçakları sıkı sıkı kavramıştı.

Anne babaları koltukta el ele tutuşmuş, Danny ile ağabeyine tam olarak aynı yüz ifadesiyle bakmaktaydılar. Danny bu ifadeyi çok iyi tanırdı. Genellikle ebeveynlerinin, bir açık hava duvar resmini boyamak ya da amatör tiyatro festivalinde sahne almak için ailecek gönüllü olduğu veya başka bir “sanatsal” etkinliğe katılmaya “söz verdiği” anlamına gelirdi.

Ancak az sonra duyacaklarını, kırk yıl düşünse tahmin edemezdi.

Doug, ukulelesinden kulak tırmalayan sesler çıkararak üzerinde çalıştığı şarkının sözlerini mırıldandı. Ağabeyi liseyi bitirmek üzereydi ve şimdiden sürücülük dersi alıyordu. Eskiden Danny’yle çok yakın arkadaştı. Birlikte sinemaya gider ve kale inşa ederlerdi. Hatta Doug ona, Dannio adıyla seslenirdi.

Sonra ağabeyi birden onunla takılmayı istemez oldu. Odasına kapanıp tuhaf müzikler dinlemeye ve resim çizmeye başladı. Bu resimlerin tümü de arabaların çarpışmasını konu alıyordu... ya da otobüslerin, trenlerin, uçakların veya uzay gemilerinin. Hepsi alabildiğine alev ve kan doluydu.

Anne ve babaları bu resimlerin, “muhteşem, dışavurumcu ve dürüst” olduğunu söylemiş ve onları duvarlara asmışlardı.

Araba kullanmadığı zamanlarda Doug, ukulelesiyle şarkı besteliyordu. Onlar da çoğunlukla arabaların, uçak-

ların çarpışmasını ve tüm bu çarpışmanın ortasında bile düşünmeden edemediği şu ya da bu kızı konu alıyordu. Doug'ın arkadaşları geldiğinde, eski plakların kapaklarına gözlerini dikip bakmak gibi anlamsız işler yaparlardı. Veya yere sırtüstü uzanıp gözlerini tavana dikerlerdi.

Danny, o anda Doug'ın ne düşündüğünü merak ettiği için tüm bunları anımsamıştı.

Anne babasının az önce söylediği şey, kesinlikle saçmalıktı. Hiç bilmediği bir dilde, mesela Sırpça konuşmuş olsalardı da fark etmezdi.

“Bakalım doğru anlamış mıyım...” dedi Doug, cebinden çıkardığı şerit sakızı kıvrırarak ağzına sokarken. “Boşanıyorsunuz.”

“Hayır, hayır, kesinlikle hayır!” dedi babası hızlıca. “Hiç alakası yok. Boşanmıyoruz. Hatta ayrılmıyoruz bile. Annenle birbirimizi seviyoruz biz. Beni duydun mu? Yalnızca ayrı yaşayacağız. Bir yıllığına. Ya da belki iki.”

“Yaratıcı olmaya ne kadar önem verdiğimizizi bilirsiniz,” dedi annesi. “Babanızın ve benim hayallerimiz var. Sanatsal hayaller. Çok geç olmadan bunların peşine düşmeyi umuyoruz. İkimiz de çok yaşlanmadan. Bu hayaller ikimizi bir süreliğine başka yerlere götürecektir. Kendini ifade etme ihtiyacının nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Sonuçta sizin de hayalleriniz var. Doug, sen bir şarkı yazarı olmak istiyorsun.”

Doug gözlerini yuvarladı.

“Ve Danny, sen de bir istatistikçi olmak istiyorsun.”

“Ben böyle bir şey demedim. Öğretmenim dedi çünkü matematikte iyiyim. İstatistikçinin ne demek olduğunu bile bilmiyorum.”

“İşin özü,” dedi babası, “siz, muhteşem oğullarımız için iyi birer rol modeli olmak niyetindeyiz. Her ne isterseniz olabileceğinizi bilmenizi istiyoruz. Bunu size göstermenin en iyi yolu da bizzat bizim böyle yapmamız. Değil mi Sheila?”

“Doğru.”

“Ne yapacağınızı tekrar eder misiniz?” dedi Doug, sakızını patlatarak.

“Babanız, New York’ta opera şarkıcısı olmak istiyor.”

“Ve anneniz de Alberta’nın Banff kasabasına yerleşip peynirli kek pişirmek istiyor.”

“Banff’ın nerede olduğunu bile bilmiyorum,” diye söylendi Danny, sesini yükselterek.

“Batımızda kalıyor, Rocky Dağları’nda,” dedi annesi. “Dünyadaki en güzel yerlerden biri. Orada ayı görebilirsin! Buzullarda kayak yapabilirsin!”

“Yani hem New York’ta hem de Banff’ta mı yaşayacağız?” diye sordu Doug. “Havalı olur sanırım.”

“Aynen öyle,” dedi babası. “Okul zamanı annenizle yaşayacaksınız. Yazı ve tatil günleriniyse benimle geçireceksiniz. Banff’ta her gün kayak yapabilirsiniz.”

“Ben kayak yapmayı bilmiyorum,” dedi Danny.

“Öğrenmek için harika bir fırsat. New York’taysa müzik, tiyatro ve başka her ne isterseniz var. Siz ikiniz çok şanslı çocuklarsınız. Arkadaşlarınız sizi kıskanacak. Öyle değil mi Sheila?”

“Hem de nasıl. Senin bizi anlayacağını düşündük Doug. Sonuçta sen de baban ve benim gibi yaratıcısın. Danny, senin için biraz daha zor olacağını anlıyoruz. Sen ailemizin mantıklı üyesisin. Bizim gibi yaratıcı biri olmaman senin hatan değil.”

“Ama benim resmimi de buzdolabının üzerine astınız,” dedi Danny. “Okulda yaptığım günbatımı resmini.”

“Günbatımları klişedir,” diye homurdandı Doug, yine ukulelesini böğürterek.

BU İŞTE BİR KÖSTEBEK VAR

CARY FAGAN

Eserleri ondan fazla dile çevrilmiş ödüllü yazar
Cary Fagan'dan farklı bir Robinson Crusoe öyküsü...

Sakinleşip durumu değerlendirmenin zamanıydı şimdi...

İlk olarak: Neredeydi?

Bir çukurun dibinde.

İkinci olarak: Oradan dışarı çıkmasının bir yolu var mıydı?

Görebildiği kadarıyla yoktu.

Üçüncü olarak: Yardım almasının bir yolu var mıydı?

Bunun da yanıtı hayırdı.

Bu da birisi onu bulana dek orada kapana kısılı kalacağı anlamına geliyordu.

Danny, kendini devasa bir inşaat çukurunun dibinde buldu. Üstelik yanında okul çantası ile zekâsından -ve de şiir tutkunu bir köstebekten- başka bir şey de yoktu...

Türkçeleştiren: İpek Güneş Çığay

